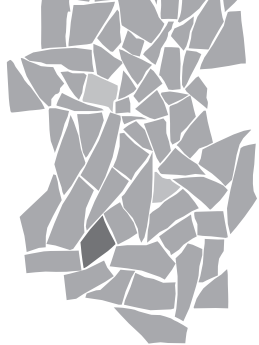

Col·lecció
TRENCADÍS

Operació Dancing Queen ha estat guardonada amb el IV premi juvenil Ciutat de Picassent, a proposta del jurat integrat per Immaculada Cerdà (Acadèmia Valenciana de la Llengua), Vicent Sanhermelando (escriptor) i Llúcia Casanova (Andana Editorial).

Amb el suport de:

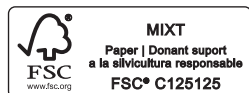
ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

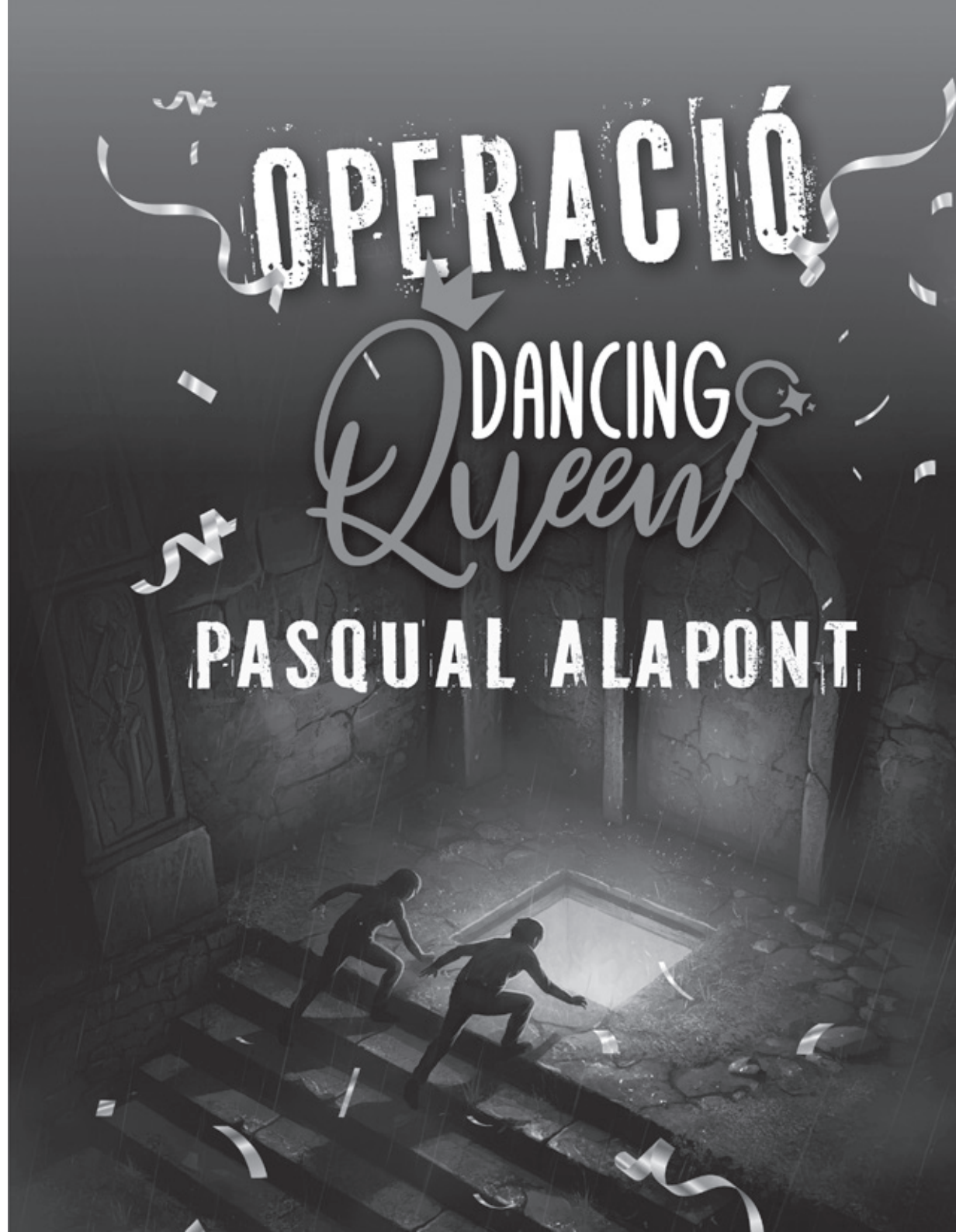
© del text: Pasqual Alapont
Coberta: Pere Fuster
Maquetació: Alicia Valero
Correcció: Laia Campos

© Andana Editorial SL
andana@andana.net
www.andana.net

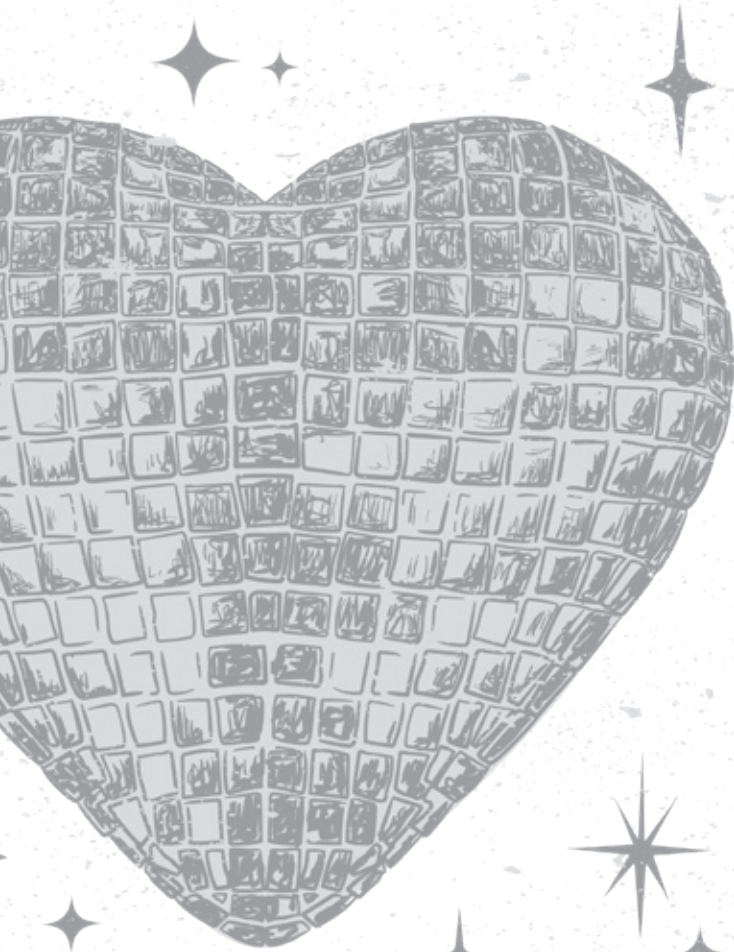
1a edició: novembre de 2025
ISBN: 979-13-87883-19-5
Depòsit legal: V-4098-2025
Imprès per Imprinta Mundo

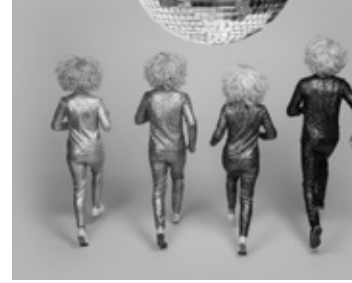

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, podeu adreçar-vos a Cedro (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

PRIMERA PART

A la cripta

Rebeca va espentar amb totes les forces, però la llosa no es va moure ni un mil·límetre.

Tancats!

—Què?

—Com vols que t’ho diga? Tancats!

—Què?

—Però per què fas eixa cara de lluç? —Rebeca va fer el gest d’ofegar el seu company—. Oh, em poses nerviosa.

—Què?

Víctor estava en estat de xoc. No tots els dies algú et tanca en una cripta fosca i humida.

Tancats!

La paraula ressonava dins del seu cervell com el batall d’una campana. Se la va repetir en veu baixa, i li va costar almenys un minut comprendre la situació. Estaven tancats a la cripta de l’Església de Sant Miquel. Ell i Rebeca, tancats. En una altra circumstància hauria pensat que li havia tocat la loteria, però la conjuntura actual era esgarrifosa. Deu esglaons més avall hi havia un corredor de sepulcres plens de verdet, el terra estava relliscós i feia pudor d’humitat. Qui sap si l’aire

era tòxic i qui sap quant de temps aguantarien. Els trobarien qui sap quan i qui sap en quines condicions. Víctor es va imaginar el seu esquelet blanc, i li va pegar per riure, un riure nerviós. Se li va acudir que ja no caldria fer l'examen de matemàtiques. De fet, s'havien acabat els exàmens per sempre.

—Estem tancats, Bec, te n'adones? Tu i jo, sols, tancats —Es va empassar la saliva—. T'he de confessar una cosa. Potser et resulte estrany, però...

«Ui, ara veurem quina gaita toquem», va tremolar ella.

—No vull morir —va dir Víctor.

Rebeca el va mirar fit a fit, però no es va dignar a respondre, no estava per a romanços. Tenia la llanterna del mòbil encesa, i va començar a examinar la juntura de la llosa. «Pensa d'una manera pràctica, Rebeca», es deia. Va furgar amb els dits, però es va partir una ungla i no va aconseguir moure-la ni un mil·límetre.

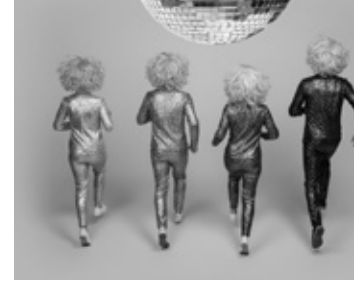
—Ai, mare... —es va plànyer Víctor.

Rebeca el va sacsar. Feia l'efecte de voler traure gas d'una beguda desventada.

—No et quedes plantat com un estaquirot. Fes alguna cosa. Ajuda'm!

Ho van intentar de totes les maneres possibles, a força de mans i espantant amb l'esquena, però la trapa de ferro devia pesar mitja tona i estava encaixada al paviment. Van cridar, però ningú no va córrer a ajudar-los. Qui els havia tancat no els devia sentir. O no els volia sentir.

Però com havien arribat fins allí? Com s'havien ficat en aquella trampa mortal?

Quatre de poble

Torre de l'Arc és un poble encalat al cor de la serra. A l'hivern hi viuen unes set-centes persones, encara que la població es duplica a l'estiu amb la gent que aprofita la casa dels avis o dels pares per fer-hi vacances. L'escola és molt menuda, amb una quarantena d'alumnes repartits entre primària i secundària. Rebeca, Víctor, Carles i Mariona cursen tercer d'ESO. A l'estiu, Torre de l'Arc és ple de xics i de xiques de la seua edat i la colla es multiplica, a vegades s'ajunten, però quasi sempre les xiques van per una banda i els xics per una altra. Arribat l'hivern els forasters desapareixen i els quatre del poble es veuen obligats a conviure. Potser més del que voldrien. Han crescut junts, podria dir-se que s'estimen. Però a vegades el poble se'ls queda xicotet i els fa l'efecte que s'ofeguen.

Un divendres es van donar cita a l'antic llavador. Uns dies abans havien inventat un joc per passar el temps. La idea havia sigut de Víctor. Se li havia acudit triar una persona del poble i seguir-la d'amagat.

—Quina favada —havia dit Mariona.

Víctor havia defensat la seua idea.

—La gent guarda cadàvers a l'armari. En sentit figurat, clar. Serà divertit conèixer els secrets dels veïns i traure les seues misèries a la llum.

—Bah, no pense fer xantatge a ningú.

—És broma, dona. No soc cap gàngster. És només per passar el temps. Quin mal hi ha en això?

Fora broma o no, vençuda l'aprensió, la proposta els havia resultat excitant, una bona idea per trencar l'avorriment, i durant uns dies, després de triar les víctimes, s'havien dedicat en cos i ànima a les tasques d'espionatge. Aquella vesprada, en acabat de dinar, era el moment de retre l'informe de les seues anades i vingudes. Però passaven deu minuts de l'hora i Rebeca encara no havia aparegut, ni tan sols havia respost els *whatsapps* del grup.

—I si li ha passat alguna cosa? —es va inquietar Mari-ona—. Ella havia de seguir el Savi Boig. Aquest home dona mal de ventre.

Els xics, Carles i Víctor, van creuar mirades. Mariona tenia una tirada al dramatisme, però no van poder evitar contagiar-se d'aquell recel.

Ramon Enguïdanos era un vell professor. L'apel·latiu de Savi Boig li l'havia tret la xicalla i se li havia quedat enganxat. El malnom, fins i tot, havia fet fortuna entre els adults i s'hi referien d'amagat. Els pares del professor Enguïdanos eren de Torre de l'Arc, però ell havia nascut a València, i havia exercit tota la seua docència fora de la comarca, en escoles de la capital i els voltants. Des que era menut, a Torre de l'Arc hi havia anat de vacances, però feia

uns anys que s'havia jubilat, s'havia arreglat la vella casa pairal i havia anat a viure al poble. No se li coneixia cap amic fix, no era de parlar amb uns i altres, era més de fer soliloquis i, si es dignava a parlar amb el comú de la gent, els mirava de dalt a baix, un punt encarcerat, com si continuara dictant les seues lliçons d'història a un auditori d'ignorants. A vegades el veien raonar animadament amb el rector de Sant Miquel, amb el qual tenia tractes. El diumenge, per exemple, tocava l'orgue en l'ofici de la missa i se li notaven els fums de melòman. Però sovint passejava sol pels camins del voltant del poble, acompanyat d'un bastó que no li feia cap falta i que li donava un toc de distinció. En resum: la majoria, al poble, pensava que era un musicastre i un liró. O viceversa.

—Potser l'ha descoberta i està tancada en algun lloc —va insistir Mariona—. El Savi Boig fa coses rares. Parla sol.

—Si haguérem de tenir por dels qui parlen sols, mitja humanitat estaria tancada —va intervenir Carles, lacònic—. No cridem el mal oratge. Es deu haver retardat per qualsevol motiu.

—Si voleu, anem començant —va proposar Víctor sense massa entusiasme.

Però van convenir que no tenia cap sentit començar sense Rebeca. Esperarien, no hi havia cap pressa. Era un dia de primavera, el sol escalfava les pedres desgastades de l'antic safareig i feia bon estar. Es van entretenir parlant de coses de classe, per fer temps. I al remat va aparèixer Rebeca amb la motxilla pengim-penjam. Va fer un bufit, com insinuant que

en tenia una bona per contar. A continuació es va recolzar en una de les columnes que aguantava el sostre del llavador i va dir:

—Uf, el Savi Boig. Molt fort, xiquets.

Els altres van somriure. La història prometia. De comú acord deixaren per al final el relat de Rebeca i començaren la roda de les confidències. Mariona va dir que havia seguit la seua cosina Berta, la secretària de l'alcalde, però havia resultat decebedor.

—S'ha passat dos dies parlant amb uns i altres per preparar el ball de primavera del Casal de la Gent Gran. Està organitzant uns números de *playback* i està desesperada per trobar gent. Però tots li fugen, com si tinguera la pesta, és veure-la travessant la plaça i hi ha una desbandada. Em va demanar si voldríem fer d'ABBA, nosaltres.

—ABBA? Què és això? —va preguntar Carles.

—Un grup de l'any de la picor. —Mentre parlava, Mariona va buscar en Google un vídeo d'aquell conjunt musical i els el va ensenyar—. Eren una mica coents, de Suècia, crec, però van ser molt populars quan la meua àvia era menuda. Ella els coneixia, de fet.

—Crec que passe. Fa mal als ulls, tant de lluentó —va dir Rebeca.

—I per què no? —va proposar Víctor—. Ens ho passarem bé. És una música enganxosa.

Carles va agitar les mans amb energia.

—Ni boig em pose jo un mallot arrepretat. Ja li pots contestar que no, Mariona, ni en mil anys.

—No passes ànsia, li vaig dir que estàvem fins al cap de faena i em vaig escapar.

Van riure encara veient les imatges estrofolàries del grup ABBA que s'havia fet popular el segle passat. I poc s'imaginaven que un dia...

Però anem a pams. Després d'això li va tocar parlar a Víctor:

—Obriu els pàmpols —va dir fent-se l'interessant—: Joana la Miquetes és una assassina de plantes. —Va fer una pausa per assaborir la curiositat que havia despertat en els altres.— La vaig veure amb una xeringa a la mà, estava injectant un líquid greixós, d'aspecte metàl·lic, a les hortènsies de la tia Migranya. Feia cara d'estar passant-s'ho la mar de bé.

—Com és possible! —va saltar Mariona—. La Migranya i la Miquetes són cosines germanes.

Víctor va somriure.

—L'endemà vaig passar pel carrer i les hortènsies estaven mortes. Les degué enverinar amb alguna substància tòxica i les flors es van arrugar com a panses. Sempre he pensat que aquesta dona amagava una passió desenfrenada.

—Però... Però...

—Causa, efecte, Mariona, és així. Aquella dona és una psicòpata vegetal.

—La seua rivalitat és llegendària —va corroborar Carles—. S'han enganxat més d'una vegada pels cossiols d'hortènsies.

—Jo també n’he sentit a parlar —va dir Rebeca—. Un dia van arribar a les mans a la carnisseria. S’acusaven de furtar-se esqueixos o no sé què, i mon pare les hagué de despartir.

—Però arribar a l’extrem de matar les plantes? —Mariona no se’n podia avenir—. La Miquetes té més de vuitanta anys i va amb caminador, i la tia Migranya ha fet ja els noranta i quasi no s’hi veu. Està a un pas de la diàlisi, diuen. Com és possible tanta maldat? Estan més allà que ací!

—Està clar que no tenen por del Judici Final. Quan hi ha en joc les plantes més boniques del carrer de la Benaventurada, la sang és transforma en aigua, Mariona. Jo les he sentides parlar de les seues dàlies i els seus geranis, i n’estan més orgullosos que de les notes dels nets —va insistir Rebeca.

—Tinc esgarrifances de pensar de què serien capaces.

—És la naturalesa humana.

—I què podem fer?

—Com? —Víctor va desplegar les mans, la cosa per a ell era òbvia.— Què vols fer, Mariona, una conferència internacional de pau? Qui t’has pensat que ets, el papa de Roma? Gaudeix de la vida, nena, cascú és cascú. I al cap i a la fi, al papa tampoc no li fan gens de cas.

—A mi no em digues nena, idiota.

—No sé..., podem... Podríem escriure un anònim a Joana la Miquetes i dir-li que estem assabentats de les seues martingales, obligar-la a demanar perdó. —Carles intentava una mediació; estava commocionat també per aquella rivalitat.—

Per què no poden conviure? El carrer de la Benaventurada no seria el mateix sense les seues flors. Haurien de fer les paus, pel bé de la comunitat.

—No sigues germaneta de la caritat, tu —va dir Víctor—. Durant anys s’han alimentat d’odi. L’enveja ha enverinat la seua existència. Potser la competència les ha impulsat a crear noves varietats vegetals. Sembla una paradoxa, però la lluita els dona vida.

—És un debat interessant —va tallar Rebeca—, però no és problema nostre. El teu torn, Carles.

L’al·ludit va fer una palmellada.

—Sí. Eh... El meu torn. Bé, anem allà: he anat darrere de Tonica la Galtes, com havíem quedat, i bé..., he, he. A veure, com ho expliqueu? Uf, quina mandra que em fa.

—No et faces de pregar.

—És que no sé ni per on començar. —Carles es va escurar la gola i va somriure maliciós.— Quina sorpresa, la nostra ex-professora d’infantil, aquella dolça dona que ens va ensenyar l’abecedari i la propietat commutativa, té una doble vida.

Carles havia anat abaixant la veu i els altres van fer el moviment d’ajuntar els caps.

—Anit la vaig seguir fins a sa casa, era ja al tardet, i em pensava que no tornaria a eixir

Estava a punt de donar per acabada la missió d’espionatge quan la vaig veure obrir la porta de nou i anar a la casa del costat. Duia una caixa de cartó i vestia un quimono estampat de flors. Tenia un aspecte radiant. Més bonica. Semblava un àngel. Em vaig pensar que anava a fer una visita de cortesia

al veí, que li duia una coca de llanda o un regal. Però no va fer el gest de tocar a la porta. Jo estava a l’aguait, darrere d’un cotxe. I de sobte, no m’ho podia creure, va obrir la caixa de cartó i va deixar caure una tifa a la porta del vell Trencaolles. Tal com raja: plof!

Mariona es va apartar del rogle i va fer una arcada.

—T’ho estàs inventant, veritat? No pots evitar fer-te el graciós. Enhorabona, pallasso.

Carles es va posar la mà al cor.

—Pel més sagrat: ho jure. Que em muïra de colp i repent si no la vaig veure destapar la caixa i abocar un samarro enmig de la via pública. Era un cagalló en forma de botifarra negra.

—No cal que entres en detalls —va suplicar Mariona—. Oix, crec que vomitaré.

—Bé, la gent té tírria al tio Trencaolles —va justificar Rebeca—. El seu gos no para de lladrar, i damunt fa unes caguerades enormes al carrer i no les arreplega. El Gori li ha cridat l’atenció moltes vegades, però ell se’n riu. No està molt aplomat, diuen.

—No està bé ni què! És un home al marge de la llei —va exclamar Víctor—. Fa el que li rota. Sempre ha fet el que li ha rotat. Algú li hauria de parar els peus, al vell trapella.

—El regalet que la Galtes va deixar a la porta de sa casa tampoc no era de per riure. Em fa l’efecte d’haver perdut la innocència. Sabeu? Jo estava enamorat de la Galtes quan era menut.

Víctor va alçar la mà.

—Servidor també.

—Però ara no em podré llevar del cap la imatge de l'altra nit. Qui s'ho podia imaginar, tan educada ella i tan missaire, amb el batinet de color rosa. Recordeu quan ens posava cançons de Paco Muñoz?

—*Ara són dies de Pasqua, que són dies de jugar* —va cantar Rebeca.

—*D'empinar el catxerulo i després a berenar* —van respondre els altres a cor.

Víctor va fer un bufit.

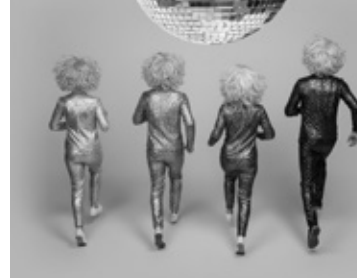
—S'ha de tenir un geni ben cagat per fer una cosa com aquesta.

—Oh, vols parar ja de parlar així? —va protestar Mariana—. Ho fas a posta.

L'altre va esclafir a riure, li encantava punxar-la.

—La vida dels altres és inquietant —va concloure Rebeca—. Que m'ho diguen a mi, si no.

Els companys van concentrar l'atenció en ella, el seu to desencisat prometia una història original i sucosa.

Passen coses estranyes

Rebeca havia aconseguit despertar la curiositat dels altres. Carles la va animar a parlar.

—Què ens has de dir del Savi Boig?

Rebeca va mirar a un costat i a l'altre. Algunes cases donaven al llavador, però tenien les finestres tancades. No obstant això va abaixar la veu.

—Ha passat una cosa. No sé si és important, potser hauríem d'anar a la policia.

Els altres van obrir els ulls com a taronges.

—La policia? Què t'empatolles? —va dir Víctor—. Que és un vampir, el Savi Boig o què?

—L'he estat espiant tot el cap de setmana i crec que aquest home apanya rellotges de nit. Des del bancal de dalt de sa casa es poden veure les habitacions envidrades que donen al corral. Es passa el dia llegint i empapussant un gat que es diu Calígula. Crec que no té ni televisió.

—Potser no és cap sant, però el fet de no veure la televisió no el converteix en un delinqüent —va dir Carles.

—Com has dit que es diu el gat, Caliquè?